

Zondag 22 november 2009

Gedachtenisdienst Grote Kerk Dokkum

2 Maccabeeën 7/Openbaringen 21

Gemeente van Jezus onze Heer,

Vandaag proberen we iets te begrijpen over de betekenis van ons leven en de betekenis van het leven van onze gestorven geliefden.

En vandaag klinkt weer opnieuw, juist vandaag, de stem van God.

De stem van God in de een vrouwelijke stem en een mannelijke stem.

De vrouwelijke stem horen we in het apocriefe Bijbelboek Maccabeeën.

De mannelijke stem klinkt straks in de Openbaring van Johannes.

In het tweede Maccabeeën boek spreekt een moeder tot haar kind, over het wonder dat leven heet. De omstandigheden waarin deze moeder verkeerd zijn gruwelijk. Ze heeft zeven zonen, die allen trouw de wet van Mozes praktiseren. Maar in die 2e eeuw voor Christus heerst er in Israël een koning die niets van God wil weten, en die de gelovigen streng vervolgt, martelt en vermoord. Alle zeven jongens en de moeder worden opgepakt en gruwelijk gemarteld. De moeder moet toekijken hoe één voor één haar zoons de marteldood sterven. Dan komt de laatste jongen. En dan spreekt de moeder hem toe: "Ik heb je negen maanden gedragen in mijn schoot, en als kind heb ik je op mijn handen gedragen, ik heb het gevoeld maar niet begrepen." " En nu ik niets meer voel, nu begrijp ik dat God het leven geeft en het morgen niet zal nemen." Zij kan niet meer voelen, nu zij al zes zoons voor haar ogen zag sterven. Maar zij houdt zich, net als haar zoons, vast aan het rotsvaste geloof dat wie in God geloofd nooit uit Zijn hand zal vallen.

Na deze woorden zal de zoon getuigen van zijn geloof tegenover de koning die hen vervolgd. Hij blijft zij geloof trouw, zegt bereid te zijn zijn lichaam en zijn leven te geven voor God. Hij bidt vlak voor zijn marteldood, dat God Israël genadig mag zijn en dat er na hem een einde zal komen aan de marteling en vervolging.

En dan staat er: De jongen gaf zich totaal over aan de Heer en stierf een zuivere dood.

Na hem stierf de moeder.

Hij gaf zich totaal over aan de Heer.

Vrijdag hoorde ik een toespraak van bisschop de Korte van Groningen, bij de uitreiking van de Pater Grasveldpenning. Hij citeerde een theoloog en zei:

Christen zijn is: Je laten vallen in de onbegrijpelijkheid van God.

De mens kan veel zaken bevatten en begrijpen. Maar er is ook veel in het leven dat onbegrijpelijk blijft, dat onnatuurlijk blijft, of afschuwelijk of zinloos. En is er veel dat ons verstand te boven gaat.

En uiteindelijk, zeker bij ernstige ziekte en sterven, rest ons dan alleen nog de weg van: Overgave, je laten vallen in de onbegrijpelijkheid van God.

Sommigen van u hebben dit proces van dichtbij meegemaakt, toen uw geliefde stierf.
Die overgave.

De stem van deze moeder noem ik vandaag de moederlijke stem van God die tot ons zegt: Als jij niets meer voelt, dan zal ik, de God van het leven, mij openbaren in je leven, zodat je beseft: Het leven is bij mij in goede handen.

En dat misschien dan ook durft te geloven, om weer verder te kunnen.

Zo dadelijk klinkt Openbaring 21 en daarin proef ik vandaag de mannelijke stem van God. Een krachtige stem, die zo krachtig is, omdat die stem zich wil verheffen boven de geluiden van wilde dieren, vijandige draken en bitter natuurgeweld. Een met kracht gevulde stem, die overtuigend vertelt van een visioen: Dat er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde bestaat.

Het is een visioen waar wij graag naar grijpen als het leven ons te machtig wordt.
Het is een visioen dat wij graag laten klinken als het leven ons bij de keel grijpt.

‘Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn’

Ja, dat willen we dan horen, juist op het moment dat de dood mensen van ons wegneemt.
Dan willen we dat horen, om niet helemaal in de put te zakken.
Dan willen we juist deze krachtige stem horen, omdat we niet zonder hoop willen leven.

In dit visioen hoor ik vandaag de mannelijke stem van God die zegt: De toekomst is goed, ik maak alles nieuw, heb vertrouwen.

Heb vertrouwen.

Zusters en broeders, het is bij tijden onbegrijpelijk en soms onverdraaglijk om te zien hoe één van je naasten langs een weg van ernstige ziekte moet gaan, om daarna het leven te verlaten. We kunnen het niet begrijpen, de zin van lichamelijke pijn, van uitputting; wat is de zin van lijden? Wij vragen ons af waarom mensen jong sterven. En mensen op hoge leeftijd vragen mij regelmatig; Waarom mag ik nou niet gaan, ik ben er wel klaar voor?

God zegt dan: Ik blijf je dragen en: Heb vertrouwen.

Daar moeten we het mee doen; hier moeten we het van hebben, van deze belofte: Ik blijf je dragen, heb vertrouwen. God de Moeder en Vader van het Leven.

En als het ons moeite kost om dat te geloven, dan mogen we putten uit Christus, zijn leven, sterven en verrijzenis. Want Christus is de belichaming van deze belofte. Dit is het hart van ons kerk-zijn, dat Christus over ons licht; dat het nooit meer donker wordt.

Ik blijf je dragen, heb vertrouwen.

Ik hoop dat deze stem van God vandaag doordringt tot uw hart, tot uw ziel, en dat die stem genezend mag werken in uw persoonlijke verdriet.

En dat wij beseffen dat deze belofte voor ons is, en voor onze gestorven geliefden.

Wij kunnen elk van ons tijden beleven, dat je niets meer voelt... omdat je hem of haar zo verschrikkelijk mist. Omdat je plotseling beseft: Dat de stem van je geliefde nooit meer zal klinken...

De paradox is dat u en ik dan kracht mogen vinden in dat wat ons begrip te boven gaat.

Leven als overgave aan de onbegrijpelijkheid van God.

Maar, als ik de Schrift vandaag hoor, vooral ook leven in het vertrouwen dat wij veilig zijn in de schoot van God.

Dit is eigenlijk niet te bevatten, en niet elke dag voelen we deze kracht.

Maar laat ons wel die richting kiezen, als het erom spant.

Laten we wel naar God toe leven, als het leven zeer doet.

Een kaars branden omdat er gemis is en verlangen.

Moge Christus' licht ons bijstaan, en God ons en onze gestorven geliefden dragen.

AMEN